

dig rigtig. Jeg skal i Forbigaaende bemærke, at naar det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds ytrede, at jeg i Gaar havde polemiseret mod adskillige Medlemmer i det andet Ting, som ikke vare til Stede her, og som altsaa ikke kunde forsvare sig — hvori der altsaa skulde ligge noget mindre fint fra min Side — maa det ærede Medlem fuldstændigt have overhørt, at jeg kun *paaberaabte* mig ærede Medlemmer af det andet Ting og gav dem min Tilslutning, idet jeg aldeles ikke polemiserede imod dem, men tværtimod tog dem til Indtægt, og det maa jeg vistnok altid have Lov til at gøre.

Det er jo en Fornøjelse for det ærede Medlem for 7de Kreds at ride Kompromis-Kæphesten. Maa jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, at den ærede nuværende Ordfører i det andet Ting i Folketingstidenden Sp. 3962 har givet dette Dyr følgende Betegnelse: „Dette saakaldte Kompromis, som siges at være sluttet i 1897“. Maaske vi dog herefter kunde komme ind paa en noget anden Opfattelse end den, som det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds har gjort gældende. Men det er jo ikke i og for sig det, det kommer an paa, hvilket Navn det skal have, som passerede i Folketinget i 1897. Hovedsagen er ganske vist det, at man fik den daværende Finansministers Tilslutning til adskilligt — meget andet fik man jo ingen Tilslutning til — og det har haft den skæbnesvangre Følge, som jeg vil tillade mig at gøre opmærksom paa, at Folketinget ikke har kunnet bevæge sig til at ændre en Tøddel i, hvad det den Gang vedtog. Det forholder sig jo virkelig saaledes, at Folketinget foruden den Gang at vedtage Forslaget og sende det herop, to Gange senere har sendt det op til Landstinget, mens vi have sendt ændrede Forslag ned til dem. Denne Maade at forhandle paa, minder jo meget stærkt om det, at der stilles et Ultimatum. Det faar jo meget let Udseende af, at det fra Folketingets Side mindre er om at gøre at forhandle med Landstinget i denne Sag; end byde et Ultimatum, som skal modtages eller forkastes i dets Helhed, men videre vil man ej. Det er dog en uheldig Vej at gaa, og vi have fra vor Side bestandig ogsaa i Gerning vist, at vi vare villige til at tage Spørgsmaalene op til indgaaende Drøftelse og Forhandling. Og nu vil jeg dog tilføje, at det ærede Folketing og det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds maa jo dog ikke vente, at med al den Imødekommenhed, som vises fra Landstingets Side, skulde Folketingets Forslag til syvende og

sidst dog blive det Ultimatum, for hvilket vi bøje os; derom kan der jo ikke være Tale. Vi ville fri Forhandling med Folketinget om denne Sag og haabe derigennem at komme til Rette, naar Sagen en Gang igen kommer op. — Det ærede Medlem for 7de Kreds har adskillige Gange brugt Udtalelser, som om det var en frygtelig Forbrydelse at tænke paa en Forøgelse af Statskassens Indtægter gennem Toldbeskatningen. Denne Stilling vedkender jeg mig ikke; jeg finder i og for sig aldeles ikke, at det er rigtigt, jeg finder, at Toldbeskatningen i og for sig er en god Beskatning, jeg finder, at det i og for sig er en bekvem Maade at betale Afgift paa, jeg vil meget hellere for mit Vedkommende betale endogsaa klækkelige Toldafgifter paa den Maade, end give en tilsvarende direkte Skat. Men naturligvis, det følger ganske af sig selv, og det ligger ogsaa i den Maade, hvorpaa Landstinget har sluttet sig til disse Sager: man skal indrette det saaledes, at alt, hvad der hører med til Livsfornødenheder, skal beskattes saa lempeligt som muligt. — Flertallet har gjort den lille Tilføjelse til det første Mindretals Udtalelse i Erklæringen, at Mindretallet paa en for den usagkyndige Læser villledende Maade sammenblander Tolden og den samlede Forbrugsbeskatning, og dette lille Udtryk „villledende“ er faldet det ærede Medlem for 7de Kreds for Brystet. Det er dog imidlertid fuldstændig sandt, thi hvis det ærede Medlem vil gennemlæse Mindretallets Udtalelser, hvor det som sig bør i en Sag som denne begynder med at tale om Toldbeskatningen, og ender med som Konklusion paa det hele at tale om den samlede Forbrugsbeskatning, som jo er mere end Tolden, og bygger paa dette, og saa efter at have talt om den samlede Forbrugsbeskatning umiddelbart efter siger: for en saadan Toldlov forlanger Flertallet Kompensation, saa vil jeg spørge, om det ikke i den Grad er kørt sammen, at det er villledende for dem, som ikke ere inde i disse Sager.

Nu udtalte det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds særlig sin Forargelse over, at Landstinget endogsaa ved det sidste Forslag, som er vedtaget her i Tinget, havde givet en forhøjet Beskyttelse af 2 Mill. Kr., og det var meget slemt, og viste jo nok som, at vi vilde endelig have denne store Beskyttelse; saa kunde det ikke regnes for noget, hvad vi vilde gøre i Retning af Nedsættelse af Tolden paa Livsfornødenheder. Jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det, man skal regne